

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Nuoširdumo!

LYNNE GRAHAM

Atkaklusis Bastjenas

2017 lapkritis-gruodis

MELĖS
IKAITAI

Knygute.lt

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

ATKAKLUSIS BASTJENAS

Dviejų knygų serija
„Meilės įkaitai“
Antra knyga

Versta iš Lynne Graham,
The Greek Commands His Mistress, 2015

© Lynne Graham, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0309-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

1

– Viskas baigta, Reba, – tvirtai pareiškė Bastjenas Zikosas.

Stulbinanti blondinė, į kurią jis kreipėsi, pažvelgė su skausmu ir priekaištingai.

– Bet juk kartu puikiai leidome laiką.

– Neapsimetinėjau, kad šie santykiai man reiškia ką nors daugiau... Tai buvo tik seksas, – nekantriai atsakė Bastjenas. – O dabar viskas baigta.

Reba greitai sumirksėjo, tarsi bandytų sulaikyti ašaras, bet Bastjenas neužkibo. Vienintelis dalykas, galintis pravirkdyti Rebą, yra menkas atlygis. Ji – kieta kaip titnagas... Tačiau ir Bastjeną palenkti į savo pusę ne lengviau. Jis su moterimis elgėsi griežtai ir šaltai. Bastjeno motina – turtingus vyriškius medžiojanti pasileidusi žiežula, raudanti netikromis ašaromis ir neatskleidžianti savo jausmų – pirmoji išmokė sūnų nepasitikėti moterimis ir jas niekinti.

– Aš tau pabodau, ar ne? – svarstė Reba. – Buvau perspėta, kad ilgai neužsibūni su viena moterimi. Turėjau paklaustyti.

Raumeningu Bastjeno kūnu perbėgo nekantrus virpulus. Reba buvo jo meilužė – puiki pramoga miegamajame, tačiau dabar viskas baigta. Rebai jis atsilygino daugybe brangių papuošalų. Jis iš moterų nieko nesitikėjo

nemokamai – nei sekso, nei ko kito.

Bastjenas nususuko.

– Mano finansininkas su tavimi susisieks, – sausiai tarė jis.

– Susiradai kažką kitą, tiesa? – pratrūko šviesiaplaukė.

– Jei ir taip, tai ne tavo reikalas, – lediniu balsu atsakė Bastjenas. Jo šaltos tamsios akys nusekė iš kambario einančią merginą. Prakaulus, gražus Bastjeno veidas neišdavė jokių jausmų.

Prie pastato laukė vairuotojas, pasiruošęs nugabenti Bastjeną į oro uostą – jis ketino skristi į šiaurę.

Kai Bastjenas lipo į privatų lėktuvą, griežtus jo veido bruožus kiek sušvelnino šypsenos šešėlis. *Susiradai kažką kitą?* Galbūt... O gal ir *ne*.

Vyriausiasis Bastjeno finansininkas Ričardas Džeimsas jau sėdėjo prabangiam lėktuvo salone.

– Ar galiu paklausti, kas tave taip vilioja tame pilkame miestelyje šiaurėje? Kuo ypatinga ta nyki žlugusi gamykla, kurią neseniai įsigijai?

– Paklausti gali. Bet nepažadu, kad atsakysiu, – tarė Bastjenas nešiojamajame kompiuteryje tingiai peržvelgdamas paskutinius akcijų biržos pokyčius.

– Ar tos „Muro detalės“ kuo nors svarbios, tik aš to nematau? – liūdnai paklausė kresnas blondinas. – Ar jie užpatentavę kokį naują išradimą?

Bastjenas šypsodamasis metė į pašnekovą kreivą žvilgsnį.

– Gamykla stovi ant milijono eurų vertės žemės sklypo, – sausai atsakė jis. – Tai nuostabi vieta statyboms, visai šalia miestelio centro.

– Jau daug metų neišpardavinėji bankrutavusių verslų dalimis, – nustebo Ričardas. Bastjeno padėjėjai ir apsaugininkai jau rinkosi salono gale.

Bastjenas karjerą pradėjo pirkdamas ir parduodamas verslus. Jis nevengė parduoti jų dalimis, nes taip gaudavo didžiausias pajamas. Jo dėl to visai negraužė sąžinė. Verslo pasaulyje svarbios tik pajamos ir nuostoliai. Mados ateina ir išeina, taip pat ir verslininkų užmegzti naudingi ryšiai. Akcininkų turtai auga ar krinta jų valdomoms įmonėms plečiantis ar žlungant.

Bastjenas itin talentingai pastebėdavo rinkos pokyčius ir taip susikrovė milijonus. Jo protas buvo aštrus kaip skustuvas, o į priekį varė vyriškas ego. Jis neturėjo turtingos šeimos, kurios pinigais galėtų naudotis. Bastjenas pats užsidirbo savo bilijonus. Jis pradėjo nuo nulio ir labai didžiavosi nepriklausomybe.

Tačiau tą akimirką Bastjenas galvojo ne apie verslą. Tikrai ne. Bastjenas galvojo apie Dalilą Mur – vienintelę moterį, kuri jį atstūmė. Nepatenkinta aistra jį kankino, nauja patirtis piktino. Jei Dalila nebūtų nuoširdžiai juo susidomėjusi, Bastjeno ego nebūtų taip smarkiai nukentėjęs. Bet jis žinojo, kad taip nėra. Jis matė troškimą

Dalilos akyse, jautė, kaip įsitempia jos kūnas stovint greta. Bastjenas išgirdo intymias natas kimiamo Dalilos balse.

Jis galėjo daug ką pamiršti, bet tikrai ne tokį apgaulingą tvirtinimą, jog Dalilos jis nedomina. Ji buvo bebaimė ir kvilvai smerkė kitus žmones. Tarsi kilminga dama, su panieka atstumianti gatvėje ją merginantį prasčioką, Dalila Bastjenui prikišo mergišiaus reputaciją.

Taip atstumtą Bastjeną apėmė įniršis. Net ir dabar, po beveik dvejų metų, šis vis dar ruseno. Bastjenas niekaip negalėjo pamiršti, kaip nepagarbiai Dalila elgėsi, jos melo ir įžūlumo jį užsipuolant.

Dabar Dalilos ir jos šeimos gyvenimas pasikeitė. Bastjenas tuo mėgavosi. Greičiausiai šįkart ji taip jam nesi-priešins...

– Kaip jis? – tyliai paklausė pamotės Lilė pamačiusi savo tėtį Robertą. Jis stovėjo Lilės namelio su terasa galiniame kieme.

– Vis taip pat... – atsakė Vikė – neaukšta gracinga trisdešimtmetė, virtuvės kriauklėje plaunanti indus. Jai į koją įsikibusi verkšleno mergaitė. – Žinoma, jį vis dar kamuoja depresija. Jis visą gyvenimą plėtojo verslą, o dabar viskas žlugo. Jis jaučiasi esąs tikras nevykėlis. O nesėkmingos darbo paieškos tikrai nesuteikia pasitikėjimo savo jėgomis.

– Manau, darbo paieškos ilgai netruks, – optimistiškai pareiškė Lilė, pakėlė ant rankų dvejų metų įseserę

Klarą ir padavė jai žaisliuką.

Net kai užgriūdavo sunkumai, Lilė stengdavosi ieškoti menkiausios dingsties būti laimingai ir džiaugtis gyvenimu. Ir dabar ji nuolat primindavo sau, kad nors tėtis iš *tiesų* neteko verslo ir namų, jų šeima tvirta, visi sveiki.

Lilė pati stebėjosi, kad taip suartėjo su pamote, kurios iš pradžių nekentė. Anksčiau Lilė manė, kad Vikė yra iš tų palaidų merginų, kurias vaikėsi jos tėvas. Labai iš lėto ji pripažino, kad, nepaisant dvidešimties metų skirtumo, jos tėtis ir Vikė tikrai vienas kitą myli.

Jie susituokė prieš ketverius metus. Dabar Lilė jau turėjo nuostabius įbrolį ir įseserę: trejų metų Beną ir mažąją Klarą.

Šiuo metu Lilės šeima gyveno jos nuomojamame name. Jame buvo tik du maži miegamieji, ankšta svetainė ir dar ankštesnė virtuvė, tad visiems sutilpti buvo sunku. Tačiau kol tėčiui nepavyks rasti naujo darbo, kitos išeities jie neturėjo.

Įspūdingas penkių miegamųjų namas, kuriame kadaise gyveno tėtis ir jo žmona, pradingo kartu su verslu. Viską teko parduoti norint padengti skolas, kurias Lilės tėtis užgyveno bandydamas išlaikyti „Muro detales“.

– Vis dar tikiuosi, kad Bastjenas Zikosas suteiks tavo tėčiui šansą, – staiga viltingai pratrūko Vikė. – Juk niekas geriau už Robertą nepažįsta šio verslo. Negi kur nors biure ar pačioje gamykloje neatsiras darbo vietos, kurioje jis būtų naudingas?

Lilė susilaikė neatkirtusi, kad Bastjenas greičiau pririš akmenį tėčiui prie kojų ir jį paskandins. Juk šis graikas bilijonierius jau prieš dvejus metus norėjo nupirkti „Muro detales“, bet jam nepavyko. Lilė apgailestavo, kad tėtis tada nepardavė verslo. Tačiau jam sekėsi labai gerai ir nors pasiūlymas viliojo, galiausiai tėtis nusprendė negalėsiąs palikti savo gamyklos.

Lilės visai neguodė, kad Bastjenas nuspėjo jų nelaimę, nes suprato, jog visa firmos sėkmė paremta viena itin svarbia sutartimi. Jai nutrūkus, „Muro detalių“ gamykla turėjo kovoti dėl išlikimo.

– Verčiau eisiu į darbą, – skubiai tarė Lilė ir paėmė ant rankų nykštukinį taksą, šuniukas glaustėsi jai prie kojų ir laukė dėmesio.

Lilė kaltai pagalvojo, kad nuo to laiko, kai atsikraustė šeima, Skipis yra primirštas. Kada ji paskutinį kartą išvedė jį ilgiau pasivaikščioti?

Lilę išmušė iš vėžių pamotės lūkestis, kad Bastjenas Zikosas juos išgelbės. Ji paleido Skipį, užsivilko lietpaltį ir diržu susiveržė ploną liemenį.

Lilė buvo neaukšta, liekna moteris ilgais juodais plaukais ir ryškiai mėlynomis akimis. Ji viena iš nedaugelio išsaugojo darbo vietą po „Muro detalių“ bankroto. Į įmonę atvyko bankroto administratoriai ir atleido beveik visus. Dirbti liko tik žmogiškųjų išteklių komanda, ji turėjo pasirūpinti administraciniais reikalais, kurių atsiranda uždarant įmonę. Lilė žinojo ir pati greitai liksianti bedar-

bė – po dviejų dienų jos darbo sutartis nustos galioti.

Vikė jau sagstė Benui striukę, nes Lilė pakeliui į darbą nuvedavo berniuką į darželį.

Buvo gaivi pavasario diena. Lilė gailėjosi, kad prieš išeidama iš namų nesusirišo plaukų, nes pučiant vėjui teko nuolat braukti juos nuo akių. Deja, ją kamavo nemiga, tad rytą būdavo sunku išsiristi iš lovos ir susiruošti į darbą. Merkdavosi akys ir ji dažnai vėluodavo.

Sužinojusi, kad Bastjenas Zikosas perpirko žlugusį jos tėčio verslą, Lilė labai stengėsi nusišluoti blogą nuojautą. Ji vienintelė į naujajį savininką žvelgė nepalankiai. Bankroto administratoriai džiūgavo, kad atsirado pirkėjas, o Lilės tėtis ir kiti ilgamečiai darbuotojai tikėjosi, kad naujasis savininkas pasamdys dalį darbuotojų, netekusių pragyvenimo šaltinio užsidarius „Muro detalėms“.

Tik Lilė, kuriai kartą teko pajusti šaltą Bastjeno jėgą ir negailestingumą, buvo kupina pesimizmo. Ji nemanė, kad graiko atvykimas atneš bendruomenei gerų naujienų.

Iš tiesų jei koks vyras ir *gąsdino* Lilę, tai Bastjenas Zikosas. Ją neramino visi šio aukšto, labai gražaus graiko bruožai: išvaizda, kalbos maniera, viršenybės demonstravimas. Bastjeno požiūris į gyvenimą Lilei buvo visiškai svetimas, tad ji skubiai nuo jo pasitraukė. Tačiau tada su siaubu suprato, kad toks elgesys tik skatina Bastjeną siekti tikslo.

Nors Lilei buvo vos dvidešimt treji, ji visą gyvenimą

nepasitikėjo jžūliais saldžialiežuviais gražuoliais. Buvo įsitikinusi, kad jie tik pučia miglą ir apgaudinėja partneres. Juk ir jos tėtis kadaise buvo toks – užkietėjęs sveltimautojas, kurio paklydimai labai liūdino jos velionę mamą.

Lilė stengėsi negalvoti apie tuos sunkius metus. Tada ji pradėjo nekęsti tėvo. Atrodė, jog negalima juo pasitikėti ir palikti su jokia moterimi – nei su mamos draugėmis, nei su jo biuro darbuotojomis. Laimė, taip elgtis jis liovėsi, kai susipažino su Vike. Tada Lilė sugebėjo užmegzti naują, daug glaudesnę ryšį su tėčiu. Tik kai Robertas Muras nurimo, dukra sugebėjo atleisti jam už praeities poelgius ir vėl ėmė jį gerbti.

Kita vertus, Bastjenas *tikrai* buvo nelinkęs kurti šeimą. Jis mėgavosi mergišiaus reputacija. Bastjenas buvo užkietėjęs Kazanova ir to nesigėdijo. Jis buvo pripratęs tuoj pat gauti jam patinkančią moterį. Buvo turtingas, sumanus ir labai gražus. Moterys kaip lapai krito jam po kojomis ir bėgo pas jį vos pamojus pirštu. Tačiau Lilė nuskuodė į kitą pusę. Ji nenorėjo, kad vyras, trokštantis tik jos kūno, sudaužytų jai širdį ir pamintų garbę.

Lilė sau priminė, kad yra verta daugiau, tikrai daugiau. Taip ji save tikino ir jiems pirmą kartą susitikus prieš dvejus metus. Lilė norėjo mylinčio, rūpestingo vyro – tokio, kuris liktų šalia ištikus nelaimei.

Bastjenas Zikosas labai stipriai traukė Lilę. Jai tai buvo tikras košmaras ir mergina atsisakė pripažinti, kokius

jausmus jam puoselėja ar pasiduoti jo traukai. Tačiau net ir dabar, praėjus dvejiems metams, prisiminė, kaip pirmą kartą pamatė jį triukšmingame aukciono kambaryje. Bastjenas... Aukštas, tamsus ir pribloškiantis, kerintis nuostabiomis rudomis akimis su ilgomis blakstienomis.

Lilė apsilankė aukcione norėdama įsigyti pakabutį, kuris kadaise priklausė jos mamai. Nežinodama, kad Lilei šis papuošalas toks brangus, Vikė nusprendė jį parduoti. Lilė tikėjosi tyliai įsigyti jį aukcione. Ji nenorėjo Vikei atskleisti, kad labai nuliūdo, kai tėtis kadaise neapgalvotai atidavė visus velionės žmonos papuošalus savo tuometinei merginai.

Pirmasis žmogus, kurį tądien išvydo Lilė, buvo Bastjenas. Tamsūs plaukai krito jam ant akių, įdegusio veido profilis buvo įsitempęs. Bastjenas kažką apžiūrinėjo paėmęs į rankas, kombinezonu vilkintis aukciono darbuotojas stovėjo šalia atviros vitrinos. Nusiųsta prie tos pačios vitrinos Lilė labai nustebo pamačiusi, kad Bastjenas rankoje laiko suspaudęs jos motinos pakabutį – sidabrinį jūrų arkliuką.

– Ką su juo darai? – savininkiškai paklausė Lilė.

– O koks tavo reikalas? – tiesmukai atkirto Bastjenas, pakėlė akis ir užhipnotizavo ją kvapą gniaužiančiomis tamsiai rudomis akimis su tankiomis, riestomis blakstienomis.

Tos sekundės dalies užteko, kad Lilė imtų Bastjeną laikyti ne tik gražiu, bet stebuklingai žaviu. Jai pritrūko

oro, širdis ėmė daužytis, tarsi ji stovėtų ant bedugnės krašto.

– Jis priklausė mano mamai.

– O iš kur *jina* jį gavo? – Bastjeno klausimas sutrikdė Lilę.

– Buvau kartu su ja, kai nusipirko jį bagažinių turguje prieš beveik dvidešimt metų, – paaiškino Lilė, nors ją ir išgąsdino Bastjeno klausimas bei žvilgsnis.

– Mano mama maždaug tada jį pametė kažkur Londone, – lėtai, susimąstęs tarė Bastjenas sodriu balsu, kuris privertė Lilę suvirpėti. Jis apsuko pakabutį ir parodė kitoje pusėje išgraviruotas dvi A raides, supamas širdies apybrėžų.

– Mano tėtis Anatolis įteikė šį papuošalą mano mamai Atėnei. Koks neįtikėtinas atsitiktinumas, kad jis priklausė mūsų *abiejų* mamoms.

– Neįtikėtinas, – trūkčiojamai sutiko Lilė, ją glumino ne tik Bastjeno pasakojimas, bet ir artumas. Jis buvo visai greta, tad Lilė galėjo matyti trumpus barzdos plaukelius ant stipraus žandikaulio ir užuosti aštrų citrusinių kvėpalų aromata. Lilė giliai įkvėpė, skubiai žengė atgal ir atsitrenkė į praeinantį žmogų.

Bastjenas ištiesė ranką ir sulaukė Lilę, kad ši nepargriūtų. Ilgi jo pirštai suspaudė jos petį tarsi metalinės žnyplės ir padėjo atgauti pusiausvyrą.

Lilė vėl krūptelėjo. Pažvelgusi į graiką nuraudo, ėmė

tankiau kvėpuoti, o karštis išplito į slapčiausias kūno vieteles.

– Ar galėčiau ir aš apžiūrėti pakabutį, kol jis neatsidūrė vitrinoje? – paprašė ji ir atkišo ranką.

– Nėra prasmės žiūrėti. Ketinu jį įsigyti, – sausai pareiškė Bastjenas.

Lilė kietai sukando dantis ir pasijuto taip, lyg būtų gavusi antausį.

– Aš taip pat, – piktai atšovė ji.

Nenoromis Bastjenas įdėjo pakabutį Lilei į delną. Kai mergina pažvelgė į papuošalą, akyse suspindo ašaros, nes mama labai mėgo šį dailų niekutį ir dažnai puošdavosi juo vasarą. Jis pažadino Lilei kelis laimingus vaikystės prisiminimus.

– Išgerkime kavos, – pakvietė Bastjenas imdamas pakabutį iš Lilės ir gražindamas laukiančiam darbuotojui.

Lilė nustebusi pažvelgė į vyrą.

– Tai nelabai tinkama, – išspaudė. – Juk varžysimės dėl to paties pirkinio.

– O gal aš sentimentalus. Gal noriu sužinoti, kur visus šiuos metus buvo šis papuošalas.

Bastjenas šiuo abejotinu teiginiu prisiviliojo Lilę ir ji sutiko kartu išgerti kavos pamaniusi, kad atsisakyti būtų šiurkštu ir nederama....